

HELYZETEK

A távoli hegyek már jókora darabot kanyarítottak ki a hatalmas narancssárga napkorongból, de még mindig fullasztó volt a hőség, s mi még mindig ott téblábolunk az országút szélén. Balázs idegesen harapdálta ajkát, cibálta gondozatlan szakállát, de a kiskocsik közönyösen húztak el mellettünk. Az országút egyre néptelenebb lett, már csak nagy ritkán dübörgött fel egy-egy teherkocsi. Balázs fojtottan káromkodott, talán már engem okolt az egész szerencsétlen kirándulásért, pedig az ő ötlete volt, hogy „lopjunk egy kevés hangulatot a fiataalkorból”. Ezért lötyögtük végig egy szál farmerben a fél országot, pedig vándorkedvünk már az út első harmadában nagyot csappant, minden állomás-helyet jeleztünk a családnak, bár megfogadtuk, hogy ilyesmit nem teszünk. Balázs balsejtelmei beigazolódtak: a Kelemenéknél töltött második napon ért hozzánk Ernő kétségbeesett távirata, hogy a kicsi fullad, valami ismeretlen betegséget kapott, egyelőre az orvosok sem tudnak semmi bizonyosat. Balázs nem volt hajlandó várni az első távolsági buszra, rögtön indulni akart, így hát nekem se volt maradásom, utánakullogtam, s nem is nagyon bántam, hogy megkurtítottuk a kiruccanást, mert untam az egész képmutató hülyeséget: hogy futunk egy nosztalgia, egy hangulat után, olyan életformát próbálgatunk újra, melyet jócskán kinőttünk már, s csak szorít és kényelmetlenkedünk benne, egymásra sandítva sem merjük bevallani, hogy a közelmúltba vágyunk inkább vissza, a gyerekeink, az asszony meg az esti tévzés mellé. Kénytelen voltam türelmes lenni Balázshoz, aki láthatóan őrjöngött már az aggodalomtól, s gyűlölettel nézett végig a tájon.

Vége messziről megint motorzúgást hallottunk, de igen lassan erősödött, biztosan teherkocsi volt.

– Ha a fene fenét eszik is, leállítom – morogta Balázs. – Felőlem lehet akár az Úristen vállalati kocsija is!

Nem szóltam ellene, tudtam, úgyis hiába, várhatunk akár holnapig, hogy fölvegyen valami kényelmesebb és gyorsabb alkalmatosság.

A kanyarból valóban ütött-kopott teherautó araszol-gatott felénk, fáradtan köhögött, fel-felmordult, mögötte jól megrakott utánfutó. Balázs olyan kétségbe-esetten lökte előre karját, mintha elébe akarná vetni magát. A kocsí fékezett.

– Merre? – hajolt ki a gyűrött arcú sofőr a kabin-ablakon.

– V.-be – suttogta rekedtesen Balázs, s hangjára mintha kissé tétovázott volna a másik, de aztán mégis-csak kilökte az ajtót.

Beszuszukáltuk magunkat a szűk kabinba, s most egyszerre még fojtogatóbb lett a hőség hármunk me-legétől, hiába volt leeresztve mindkét oldalon az ablak. Feszengve ültünk, ebben a tempóban akár reggelig is döcöghetünk, gondoltam elkeseredetten, mert nagyon fáradt voltam akkor már, kiveszett belőlem minden vándorlási kedv. Már csak polgárosodó, nem-egészen-fiatal emberek voltunk, mélységesen megbántuk kacér-kodásunkat a múlttal, s szorongva figyeltük, mikor fullad le végképp ez az ócskavastelep a néptelen or-szágúton. A sofőr sovány, rossz arcú, töredezett fogú emberke volt, csöppet sem beszédes, jóformán csak egyszer pillantottam rá, amikor begyömöszöltem ma-gamat mellé.

Míg lassan, ráérősen szürkölődött, éreztem, végig-csorog hátamon az izzadság s olyan fáradt voltam, hogy minden kényelmetlenség ellenére el-elgyökkintet-tem.

Arra kaptam föl a fejem, hogy Balázs keményen bele-csíp a combomba. Már magasabb dombok között ka-nyargott az út, de a hegyek felől csöppnyi alkonyi le-vegő se lebbent, a meleg mintha egyre fülledtebbé vált volna. Balázs megint megbökött hüvelykjével, szemével riadtan jelzett valamit. Ébredve kapkodtam ide-oda pillantásomat, míg végre észrevettem a sofőr imbolygó fejét. Teljesen kihajolt az ablakon egy korty levegőért,

szinte kiejtette kobakját. Most láttam, hogy álom és ébrenlét határán vezet, valami báva állapotban; keze meg-megcsúszott a volánon, gépiesen túráztatta a motort, nehogy lefulladjon. Csaknem teljes volt a sötétség, előttünk a szerpentin tükanyaraival, több tíz kilométeres útszakasz a hegyek között. Rémülten bámultunk egymásra, de nem volt kiút, a vidék teljesen kihalt, sehol egy kocsi.

– Mióta vezet? – kérdezett rá Balázs a sofőrre, persze csak azért, hogy elúzza álmoságát.

– He? – kapta oldalt a fejét, s akkor már azt is éreztem, hogy alkoholszagú a lehelete.

– Azt kérdeztem...

– Ja, vagy huszonkét éve.

– Nem azt. Hanem, hogy mióta jön ezzel a rakománnyal.

– Ja. A tegnap este indultam G.-ből.

Itt nem volt mit tenni, kérdezni kellett orrvérzésig, de a sofőr szemében tompa, állati fáradtság borongott, még értelmesen sem lehetett vele beszélni, pedig tudtuk, föl kell rázni valahogyan.

– Azért bekapcsolhatná a reflektorokat! – mordult rá ingerülten Balázs.

– Ja – böffentett kelletlenül a sofőr, s tudtam, ez a hang nem célravezető, csak feldühítjük a félrészeg embert. Nyakig benne voltunk, mindenféleképpen.

Balázs lábfejevel balra tolt a bokámat. Megértettem. Talpamat a pedálok felé fordítottam, bár tudtam, elég egy rossz mozdulat, s taposhatom a féket, úgyis mindegy.

A sofőr egyre gyakrabban hajolt ki levegőért, láttam, tikkadozik, cserepes volt az ajka is. Egyszer mellére csuklott a feje. Ijedten kaptam a kormányhoz, de még abban a pillanatban durván ellökte a kezem.

– Törődjék a maga dolgával, amíg én vezetek! – mondta tárgyilagosan, s mégis fenyegetően. Éreztem, mellettem megfeszül vagy inkább görcsösen rándul Balázs combizma, valamit sziszeg a foga között.

Jó időre elveszett a társalgásnak még a reménye is, nem tudtuk módját, miként folytathatnánk, csak a

motor hörgött fulladozva, tiltakozva, s az országút írt le egyre nagyobb vargabetűket: ugrásra készen ültem a laposakat pislogó sofőr mellett. A ránk szakadó éjszakában csak a fényszórók világították meg a kanyarokban a rücskös sziklafalakat, vagy kutattak a szakadékokba ereszkedő fenyők áthatolhatatlan éjszakai lombozata között.

Elmúlt minden álmoságom, csak a félelmem fokozódott egyre. Hatalmas izzadságcseppek görgtek végig arcomon, borostás államot, orrom tövét csípte verejtékem, s mély undor fogott el, ha a sofőr megmozdította karját, mert orromat megcsapta a több napi mosdatlanság, a pállott hónalj átható szaga. Balázs már reszelt mellettem az idegességtől, éreztem, nem bírja sokáig csöndben.

– Nézze, ember – kezdte remegő, ingerült hangon –, nekem török-szakad haza kell érnem hajnalra. Nekem otthon...

– Iiigen? – vágott közbe pimaszul a sofőr. – No-csak!

– És épségben – emelte meg hangját Balázs.

– Az előbb még török-szakad volt... – ásított a sofőr. – Most még külön igényei is vannak?

Csillapítani akartam őket, de melléfogtam:

– Csak el ne aludjon a volán mellett!...

A sofőr feje éppen a mellére kókadott volna, immár nem is tudom, hányadszor, de erre idegesen kapta föl állát.

– Mondtam már, törődjenek a maguk bajával, amíg én vezetek!

– Ember, maga még ittas is, nemesak fáradt! – kiáltott fel Balázs. – Magával még beszélgetni sem lehet, hogy ébren tartsuk...

– Ja vagy úgy! – hördült fel gúnyosan a sofőr. – Szóval bejiedtek. Éértem – húzta gúnyosan a szót, majd vadul a fékre lépett, hogy szinte belevertük fejünket a szélvédő üvegbe, s még ugyanabban a pillanatban felkattintotta a belső tetőlámpát.

– Hát akkor tessék kiszállani! De azonnal! – vi-csorított, s most jól lehetett látni, hogy a hirtelen jött düh felforralta benne az alkoholt, a szeme elborult, hörgött: – Tartsák ébren az édes mamájukat, de nekem itt ne parancsolgassanak, a saját kabinomban. Na, nyomás, kifelé!

– Ne marhuljon, ember – próbálkozott Balázs –, nekem hajnalra...

– Kifelé! – nyúlt át előttünk határozott mozdulattal, és megragadta a kilincset.

Balázsnak megkeményedett az arca, amikor elkapta a sofőr csuklóját. Ismertem már ezt a merev arcot, tudtam, mindenre képes ilyenkor. Behízalgó, csöndes hangon duruzsolta, de jól ki lehetett érezni belőle a hideg dühöt és kegyetlenséget, ujjai időközben kifehéredtek a sofőr csuklóján:

– Na barátom, na, ajánlom, hogy ne butáskodjon itt, mint egy sértett szűzleány, na nyomja be szépen azt a kuplungot – itt ellökte a sofőr kezét, aki riadtan engedelmeskedett –, na lépjen rá arra a gázra, na ne hülyéskedjen, mert nem áll jól magának, ilyen öreg este egy néptelen országúton két hapsival szemben komizkodni, na, mert tudunk mi szépen is beszélni, na...

A kocsit nagyot hördülve ugrott meg, a szerencsétlen fél szemmel még egyszer ránk pillantott; mindkét ök-löm a térdemen, éreztem, ocsmányul vigyorgok, utáltam magam, ahogy fürdőztem a másik kettő izzadságában meg a magaméban, ahogy végigömlött az a strici, jelentőségteljes vigyor a képemen, egész ugrásra kész testem vigyorban lubickolt már, most mintha a régi kegyetlen kamasz lettem volna újra, megleltem azt a kültelki vigyoromat, amely annak idején még le sem hervadt arcomról, s máris beletapostam a szembenálló gyomrába, ágyékába, hogy lehetőleg az első mozdulatra összecsuksodjak.

– Úgy látszik – fordultam Balázs felé azzal a félmozdulattal, melyet a háttal támasztott kerítés tövében szokott megkockáztatni az ember –, úgy látszik, szórakoztatni kell ezt a jóembert, nem igaz?

– Nem beszédes fiú – vette át a régi stílust Balázs, olyan könnyedén, mintha csak a tegnap lettek volna azok a véres kamaszverekedések. – Meg kell tanítani a jó szóra.

Áthajolt előttem, úgy vicsorogta a sofőr fülébe:

– Hallod, tata, meg kell tanulni beszélni, úgy ám! Most szépen elbeszélgetünk. Beszélgetünk, hallod? Pletyózzunk. De közben tartsd ám a szemed a szerpentinén, mert mi veled akarunk beszélgetni, s nem a jóistennel odaát, a másvilágon, nem bizony!

Ezzel megváltozott a helyzet. A sofőrnek már nem kellett erőlködni, hogy ébren maradjon. Úgy tűnt, elértük célunkat, de valahogy nem lehetett abbahagyni ezt az egészet, Nem lazítottam, öklömön. Balázs egy perc múlva folytatta, ahol abbahagyta:

– Szóval lesz kis eszmecsere, szóval mondd csak: le akartál tenni minket, barátom?

–...

– Nézd, itt felelgetni kell ám, a megállapodás értelmében. Arról van szó, hogy mi kérdezzük, s te felelsz. Aztán, hogy kifogytunk értelmes kérdéseinkből, átveheted a stafétát illedelmes és csöppet sem tola-kodó kérdéseiddel, s ha jónak látjuk, válaszolunk. Tehát: le akartál tenni a néptelen országúton, öreg este, a hegyek között?

– Igen... nem – nyögte a sofőr, s úgy sandított oldalt, hogy közben görcsösen figyelte az országutat.

– Na, most már döntsük el: igen vagy nem? Ez esetünkben nagyon-nagyon fontos – ripacskodott Balázs.

– Igen, de most már nem – hadarta a sofőr.

– Szóval most már nem. Ez helyes – hümmögte el a mondat végét Balázs, mint aki töpreng valamin. – Szóval most már nyugodtak lehetünk szándékaidat illetően?

– Igen.

– És miért akartál letenni?

– Mert... nem tudom. Jött.

– Csak úgy?

- Csak...
 - No, ez azért nem éppen így van – vezetgette tovább a beszélgetést Balázs. – Te mit szólnsz hozzá?
 - Azt hiszem, füllent – mondtam mézesmázos hangon.
 - Én is azt hiszem.
 - De mi kiderítjük az igazságot – húztam kéjesen a szót. – Mondd csak, barátocskám, véletlenül nem azért akartál letenni, mert éppen te vezetsz ebben a pillanatban? Túl sokszor emlegetted, mintha...
 - Válaszolj! – reccsent rá hirtelen Balázs, hogy a nyomorult összerezett, és kissé elkapta a kormányt.
 - Hó, figyelj, taticsek – emeltem rá az ujjam –, mert most úgy vezetsz, ahogy mi vezetünk téged. Szóval?
 - I-igen.
 - És? Most mi a legszerényebb véleményed?
 - Hogy nem úgy van.
 - Ez már igen! – nevetett elégedetten Balázs. – Ez már egyenes, férfias vallomás.
 - És még csak azt mondd meg, hogyan képzelted te ezt, amikor tudod: hullafáradt, nyeszlett kis emberke vagy, piás is, öregecske is, nyúzott is, mi meg ketten fiatalok.
 - De kérem...
 - No persze, bekakiltál. Pedig nemrég még azt hitted, a mi nadrágunk van veszélyben. Hát ez furcsa, furcsa ám.
 - De még milyen furcsa! – negédeskedett tovább Balázs. – Kész agyrém egy ilyen nyeszlett kis embertől. Na! – mordult rá feddően, hogy túl közel lavírozott az út széléhez.
- Riadtan, erőlködve figyelte az országutat, olyan görcsösen markolászta a kormányt, mintha az megmenthetné valamitől. De egyre többet vétett a kapcsolásnál, a kocsi is sziklafaltól szakadékgig lódörgött. Jó lett volna abbahagyni, de már mi sem tudtunk parancsolni magunknak, talán nem is gondolkodtunk, csak hagytuk, történjék minden a dolgok évezredes rendje szerint.

Immár magunkra se gondoltunk, labdázunk a sofőr félelmével, egymás szájából kaptuk ki a szöveget.

– No, és mi hír a sofőrvilágban? – fordított a beszélgetésen Balázs.

Nem tudtam, mi a célja ezzel a fordulattal, de kiértett hangjából, hogy nem akar enyhíteni a helyzeten, sőt tovább korbácsolja a másik idegeit.

– Hír? Hír? – motyogta az emberke. – Hír az nincs, izé, csak utak vannak, meg izé...

– Aha! Szóval most jönne a filozófia. Nem úgy értettem – mosolygott Balázs –, hanem hogy miket hallani. Valami jó pletyót. Valami hajmeresztőt. Valami hecces úti sztorit.

– Hááát, olyan nemigen akad, illetve, ha fel-felcsipünk egy-egy nőcskét, akkor...

Undorító volt, ahogy megpróbált kedélyeskedni, hogy kedvünkbe járjon, szinte pítizett hangjával. Balázs most durvábban mordult rá:

– Az nem érdekel, kivel hol kecerésztél. Azzal traktáld otthon a családot meg a haverokat! Vagy te csak nőket szoktál fölvenni? – engesztelődött.

– Hát igen, többnyire...

– Akkor minket miért vettél fel?

– Hát, mert láttam, hogy néptelen az országút, meg hogy egyedül...

– Na hallod? – löktem oldalba Balázst. – Hallod a kis huncutot, a kis pernahajdert, az imposztort, az édest?! Csak ezért? – mordultam rá minden átmenet nélkül.

– Csak..., izé...

– De pénzt, azt nem fogadsz el, ugye? – nézett rá kétkedően Balázs.

A sofőrön látszott, hogy kínlódik.

– Hát... tetszik tudni, otthon három gyerek, meg az asszony, beteg, kell az orvosságra is...

– Ahá, szóval néha kell az orvosságra is, nemcsak a nők combját tapizni két kapcsolás között. Szóval nem mindig a nőkre, néha a saját feleségünkre is gondolkunk – moralizált Balázs. – Hát ez szép, ez szép... Finom, érző lélekre vall, hogy nem mindig csak ma-

gunkra gondolunk... A családra is, a konyhapénzre, a patikára is, ugye!...

– Hát, ugye... – heherészett kedélyeskedve a sofőr.

– Pedig nem olyan nagy reszkír, ha csak magunkra gondolunk útközben, egy ilyen néptelen tájon. Mert ugyebár az édes kis cafkák nem veszélyesek, esetleg egy-egy kankó, nem olyan nagy dolog...

– Ó, volt már nekem!...

– Közbeszólni csak külön engedéllyel! – mordult rá Balázs. – Szóval a kis nőciket még túl lehet élni, de aki verejtékes munkával keresi a pénzét a néptelen utakon, az ezer veszélynek teszi ki magát, nemde?

– De igen, persze – motyogta kényszeredetten a sofőr. Valami újabb rosszat szimatolt.

– Hát persze hogy persze. A jó, intő sofőrpletykák, hogy a múltkor is ingre-gatyára vetkőztetve találtak egy palit az országúton, pardon, csak gatyában, aztán kiderült róla, hogy csubukoló sofőr volt, esetleg valami jólélek, aki segített a szegény stopposzókon, aztán... Ej, hálátlan világ!

Balázs könnyed legyintéssel függesztette föl a mondat kifejtő részét. Most már sejtettem, hova akar kilyukadni. Nem is figyeltem a hatást a sofőrön, csak úgy mellékesen toltam meg, mert nem lehetett már megállítani a riogatásnak ezt a kényszerű lavináját:

– Ha még csak ennyi történne, a sofőrök is kedélyeskedhetnének rajta. De az a múltkori eset, emlékszel, apu, amikor az árokban találták meg a jóembert, valahol T. és S. között. Úgy hírlík, az is sofőr volt...

Alig maradt ideje elkapni a kormányt, szinte nekiementünk a jobb oldali sziklafalnak. Nézttem elbizonytalanodó, reszkető kezét, s megint elfogott a rettegetés, de most Balázs nem figyelt, hiába lökdöstem a combját, csak rámordult:

– Na, azért ügyelni, fiúka!

Úgy figyeltem, hogy majd szétpattant a homlokom. Az ember keze erősen remegett, a kocsí szinte már tántorgott a szűk serpentinén, minden pillanatban bekövetkezhetett valami szörnyűség.

– Na, hát kifogytunk a témából? – szólózott tovább Balázs, mint egy megszállott. – Hát akkor most már te is kérdezhetsz, egye fene! – No – nyúlt át előttem, s szelíden a sofőr térdére csapott. Mindhiába lökdöstem, nem akart észrevenni.

– I-igen, mit? – figyelt görcsösen kétfelé a sofőr.

– Hát... amit akarsz.

– Nem akarok semmit – suttogta mentegetőzve. – Nem tudok..., nem akarok.

– Nem *akarsz*?

– De – kínlódta ki a fogai közül. – De mit?

– Hááát..., például, hogy honnan jövünk. No mondd csak szépen: honnan tetszenek jönni?

– Honnan tetszenek jönni? – ismételte gépiesen, el-elakadó lélegzettel.

– Hát, például K.-ból. De ha megkérdenéd, hogy kissé távolabbról honnan, akkor... nos akkor talán azt is válaszolhatnánk, hogy a sittről.

– Marha! – szóltam rá végső félelmemben Balázásra, de csak rám vihogott:

– Mi az, talán már szégyelled? Pedig milyen vagány fiúk voltunk mi ott is!

A sofőr alig tudott figyelni az útra, egész testében remegett, nekem is kövér izzadságcseppek hulltak hónaljamról, borzongató hidegen futottak végig az oldalamon. Akkor már lefelé gurultunk a szerpentinén. Még egy eldünnyögött mondat: láttam, Balázs teljesen bepörgött:

– Ez is egy jó kis elhagyatott szerpentin...

A sofőr megint hirtelen fékezett, már csak reflexszerűen.

– Tovább! – parancsolt hidegen Balázs. – Még nincs vége!

Pedig én láttam: akkor már vége volt. Eljutottunk a lehetséges legszélső határra. A sofőr hisztérikusan rázkódott egész testében, hiába próbált az útra összpontosítani, megint teljesen megváltozott a helyzet, csak Balázs nem vette még észre. De igen, már ő is észrevette, csak későn: láttam az arcán, ebben a pillanatban megértette a helyzetet, rá se mert mordulni a sánc felé

tartó sofőrre. Nem is lett volna semmi értelme. Csak annyi erőm maradt, hogy félve, egészen finoman mozdítottam a kormányon, de az én idegeim is kimerültek ebben a játékban. Mentünk tovább, itt már senki sem parancsolhatott, senki sem engedelmeskedett: három összezárt ember szorongott egy hörgő-morgó gép kabinjában, mindhárman végsőkig ajzott idegekkel, teljesen egyformák a rettegésben, teljesen kiszolgáltatottak. Éles kanyar után mintha felénk mozdult volna egy egész sziklafal, szakadékba kapaszkodó fenyvesek mogorva feketéje ásított ránk, mintha a sebesség is nőtt volna, a motorzúgás örölte idegeinket, egyenletes volt sokáig, sokáig, még az ülés is vonaglott alattam, a sofőr leszegte fejét, aztán felköhögött a motor, sívított, majd hirtelen befulladt, csikordult a fék...

– Valami... valami... – motyogta a sofőr a ránk szakadt csendben –, valami lett a motorral...

Mintha csodálkozott volna, hogy semmi sem történik, amikor félve kinyitja az ajtót, féloldalasan csuszszant le az ülésről, aztán csak állt egy darabig a gyér holdfényben, megint motyogott, behajolt az ülés alá, majd hirtelen hátraugrott, kis fény villant valami fémes felületen, úgy siklott végig rajta, mint halk sikantás a csendben.

A sofőr sötéten állt két lépésnyire a kocsitól, előre nyújtott kezében remegett a kurbliwas. Hisztérikusan suttogva kezdte, végül őrzöngő ordítással fejezte be a foszlányos mondatot:

– Most... most kifelé... most, a kurva anyátok istenit... most, mert szétverem a pofátokat ezzel... most verem szét!...

Döbbenten, mereven ültünk, moccanni se tudtunk. Lassan, lassan mozdult előre, keményen markolta a vasat, s csak akkor lélegeztem föl, amikor bedugta a szűk kabinba: már nem tudta, mit csinál.

Balázs nálam is gyorsabb volt, hirtelen kapta el a vas végét, szinte átesett rajtam, de akkor már én is markoltam a kurbliwas. Még így is alig tudtuk kitépni az őrzöngő kezéből, aki most hirtelen hátratántorodott, leült a földre, két keze közé szorította fejét és fulla-

dozva hörgött valamit, átkot vagy könyörgést, nem lehetett kivenni, s nem is volt már fontos. Egymással versengve próbáltunk lelket verni belé, de csak későre, igen későre sikerült.

– De kérem – motyogta Balázs még azután is, a kabinban –, hülye tréfa volt, idióta heccelődés... Ne szívja már annyira mellre..., sajnálom..., de hiszen emberek vagyunk...

A hangja azonban egyre bizonytalankodott.

Piszkos hajnal tétovázott keleten, de kis szellővel borzongatott, s valamennyi enyhülést hozott. Balázs egyfolytában beteg kislányáról beszélt a sofőrnek, de az csak ímmel-ámmal figyelt. Mikor megszívta cigarettáját, fölparázslott gyűlölködő arca. Egyszer sem nézett ránk.

Lopva oldalt sandítottam, s az előmlő hajnali fényben láttam elnyűtt arcát, tompán fénylő szemét, össze ragadt haját. Ráncaiba belemarta magát egy-egy pengeélnyi éjszaka s valami nagy-nagy keserűség. A viszszapillantó tükörben aztán megláttam a saját arcom is, majd Balázusra néztem: mintha mindhárman egyformák lettünk volna, hisz ugyanaz a sötétség fészkelte magát ráncainkba: a közös élmény ránk sütötte az azonosság bélyegét. A fölkelő nap is egyformán gyúlt ki meggyötört arcunkon, a motor közömbösen köhögött, kétoldalt a városszéli kertek futottak, s lassan annak is tudtunk már örülni, hogy hazaérkeztünk.